

A zidi în beton și a contura caractere...

„Constructorul are obligația de a ridica din cărămidă, mortar, ciment și alte materiale noi ziduri, dar o mai are și pe aceea de a plămădi caractere, de a forma, prin inteligență și muncă, dăruire și pasiune viitorul constructor de nădejde al șantierelor noastre”.

Această deviză l-a căluzit o viață întreagă pe maestrul Ioan Crăciun, actualmente profesor-maistru la Grupul școlar căi ferate Sibiu. Constructor de-o viață, a muncit ani de zile pe diferite șantiere ale țării ca specialist în instalații electrice, de apă, încălzire sau gaz, lucrând ca muncitor instalator sau chiar șef de șantier. Ulterior s-a dedicat învățămîntului profesional. „Am considerat că este de datoria mea să încerc să formez noi oameni ai șantierelor, să le însușu dragostea și pasiunea pentru muncă. Se face puțin astăzi pentru recrutarea tinerilor care vor fi pregătiți în liceele de construcții. Așa se explică și taptul, re-

Portrete contemporane

gretabil, că foarte pușini dintre absolvenții acestor licee pot fi găsiți pe șantiere. Nu e chiar atât de mult timp de cînd la fostele școli profesionale pentru construcții se dădea concurs pentru admitere. Realitatea — chiar dacă ne vine greu s-o spunem — este că se acordă puțin timp și efort pregătirii psihologice a elevilor pentru munca pe șantiere. Și mai este un lucru: mecanizarea insuficientă a diverselor lucrări pe șantiere, dar mai ales taptul că în perioada de practică elevii sînt puși să execute diverse munci grele, necalificate, ceea ce nu are darul de a-i face să îndrăgească profesia. Acordîndu-le încredere și punîndu-i să lucreze efectiv în profesia pentru care se pregătesc îi vom atrage și-i vom face să îndrăgească meseria”.

După spusele maestrului cea mai mare bucurie a sa, ca pedagog și constructor, este aceea că în drumurile făcute prin județ sau țară, după ani și ani, își reîntînesc foștii elevi tot pe șantiere, ca muncitori specialiști, maiștri, tehnicieni sau ingineri, ridicînd alte și alte construcții și formînd la rîndul lor alți tineri pentru viața de constructori.

Meșterul Crăciun a rămas pentru toți foștii lui elevi un model, ca om și ca specialist constructor. Scriind aceste rînduri, mă bate un gând: cîți maiștri constructori pun tot atîta suflet și pasiune în formarea pentru viață a sute și sute de tineri care vor fi dați șantierelor? Dacă fiecare ar face acest lucru, atunci ar dispărea una din marile probleme ale șantierelor noastre: lipsa forței de muncă calificată.

M. DUMITRU

ACTIVITATEA TUTUROR FACTORILOR LA NIVELUL MAXIM DE EXIGENȚĂ ȘI RĂSPUNDERE

Fără îndoială, actualul sezon impune în prim-planul atenției tuturor factorilor de decizie și răspundere din agricultură două grupe principale de preocupări și probleme. Avem în vedere, **imperativul pregătirii și demarării campaniei de primăvară în condițiile de eficiență și calitate pe care le cer hotărârile Plenarei C.C. al P.C.R. din 1**

februarie 1979, pe de o parte, și **sporirea substanțială a calității ac-**

tivității de vîrf care se desfășoară în zootehnie, pe de altă parte.

În cele ce urmează vom aduce în atenție cîteva din principalele aspecte ale activității din zootehnie, asupra cărora trebuie impusă, în aceste zile cu adevărat de vîrf, o maximă exigență și răspundere, o preocupare constantă, zi de zi și ceas de ceas a tuturor factorilor.

Iată punctate succint, prioritățile acestei perioade:

Realizarea unor produși sănătoși și păstrarea lor în viață. Ne aflăm în plin sezon de fătări la bovine și

ovine, ceea ce impune: 1) Să se asigure condițiile necesare pentru fătare la vaci; să se continue cu intensitate activitatea de amenajare a maternităților și staționarelor (acolo unde nu s-au amenajat încă maternități, se vor organiza locuri de fătare — spațiu corespunzător, așternut gros); 2) Se impune asistență permanentă — zi și noapte — din partea cadrelor de specialitate și a îngrijitorilor la vacile și la oile

gestante; 3) Să se asigure condițiile necesare unei îngrijiri corespunzătoare a vițelilor, mieilor, purcelilor pentru a se evita orice pierdere; 4) Producși obținuți trebuie înregistrați zilnic.

Asupra tuturor acestor aspecte se impune un control permanent și riguros din partea factorilor de răspundere. Practica a dovedit că cele mai multe mortalități se înregistrează în perioada fătării și în primele 10 zile, cauzele acestei stări de

(Continuare în pag. a III-a)

Protagonistii noii calități: DAMENII ȘI PRODUCȚIA

Un adevăr, o profesiune de credință: „noul trebuie învățat și aplicat zilnic”

Despre NOU și NOUA CALITATE cu cei care prin munca lor contribuie direct la materializarea celor două concepte: muncitorii și maiștrii unei cunoscută unități industriale medice — AUTOMECHANICA.

Ioan Haidu, maistru principal: „S-a schimbat ceva în concepția noastră. Nu mai producem oricum, numai pentru a raporta că am realizat atât și atât, fără a ne interesa prea mult problema calității. S-a produs deci o cotitură, dar calitatea rămîne în continuare o problemă. În cazul nostru, dar cred că nu numai al nostru, verdictul asupra calității îl dă piața, unde te confrunți cu alți producători și unde cîștigă, bineînțeles, cel care se prezintă cu produse mai bune (iarăși calitate), fără a fi omis din calcule prețul de cost al produsului. În ce ne privește în această lună trebuie să livrăm în Anglia două semiremorea frigorigifice de

mare capacitate, pentru testări. Într-un fel, aceste încercări vor fi testul calității muncii noastre.

Noua calitate pentru mine înseamnă tocmai această ambiție, de a ne situa la nivelul producătorilor cu solide tradiții în construcția de mașini, de a cîștiga piețe pe care le confrunți tocmai cu asemenea producători”.

Ioan Taus — șef echipă: „Am realizat și realizăm produse de calitate, dar trebuie să vedem și cu ce preț. Eu văd noua calitate tocmai în aceste două aspecte: produse de calitate, bine finisate, dar realizate la un preț de cost competitiv. Dacă calitatea începe odată cu proiectarea, ea se finalizează în mințile noastre și depinde de o serie întreagă de așa zise „măruntășuri” din secție — măruntășuri care pînă la urmă hotărăsc calitatea produsului.

(Continuare în pag. a III-a)
D. MANIȚIU

În primele zile ale lunii decembrie, anul trecut, un finăr a venit la redacție nemulțumit și revoltat. „Cum — spunea el — să fac să mă pot încadra? Sînt strungar, în 25 XI am venit din armată, am fost la I.U.P.S. dar n-au vrut să mă primească. E adevărat că înainte nu mi-am prea văzut de treabă, dar acum am învățat ce-i disciplina. Ajutați-mă să mă încadrez la I.U.P.S. Acolo lucrează și fratele meu. Promit să muncesc din răsputeri”.

L-am ajutat, pentru că băiatul părea sincer, părea cîștit, părea decis să se stăpînească într-o întreprindere, să-și făurească un viitor. La 8 XII 1978, Cornel Radu — așa se numește tînărul de 22 de ani, locuind pe str. Principatele Unite nr. 12 — pășea pe poarta Întreprinderii de utilaje și piese de schimb din Sibiu, cu pachetul de mîncare sub braț, începînd prima zi de muncă. Atunci ne-am propus ca peste cîțva timp să revenim pentru a vedea cum și-a respectat angajamentul. Ne-am fixat ca termen „de probă” 6 luni, dar...

Zilele trecute l-am întîlnit pe Cornel Radu

în fața unei uși la Miliția municipiului Sibiu. Fusese reținut pentru viața parazită pe care o ducea. A lăsat caoul în jos, ferindu-și privirea. L-am cerut explicații: „Din 27 decembrie nu m-am mai prezentat la lucru. Am plecat la Tg. Jiu să petrec Re-

La nici o vîrstă, trîndăvia n-are justificare

velionul cu o fată pe care o cunoscusem cînd eram militar și-am rămas acolo două săptămîni. Mi s-a desfurat contractul de muncă pentru absențe nemotivate. Nu m-am mai încadrat nicăieri”. Din ce trăia? Mama lui îi plătea chiria camerei, iar sora (femeie căsătorită avînd 4 copii) îi dădea de mîncare. Spre sfîrșitul lui februarie anul curent i-a „luat în gazdă” în camera lui pe Iosif B. (18 ani) și pe Lucica M. (16 ani), care-i ofereau în schimbul locuinței mî-

care și băutură. (Tot acum am aflat că și fratele lui Cornel Radu este urmărit pentru mai multe furturi). Deci, din nou în degradingoladă, din nou pe întotchiatul și periculosul drum al trîndăviei, al traiului dezordonat, fără orizont, al beției. Cornel Radu n-a învățat nimic din trista experiență a altor „prieteni” de ai săi. N-a învățat nici că încrederea oamenilor și respectul lor se cîștigă greu și pot fi pierdute într-o clipă. N-a înțeles nici că munca cîștită este singura rațiune a trecerii noastre prin lume.

În decembrie Cornel Radu spunea că nu i se oferă posibilitatea să se afirme. În februarie, după nici trei luni, dăduse cu piciorul șansei pe care o avusese. Societatea l-a sancționat prompt, în prezent — conform Decretului 153 — executînd cele 3 luni de închisoare pe care le-a primit, ca o ultimă încercare de a-l trezi la realitate. „Cazul” lui Cornel Radu este plin de învățăminte pentru cei care — ca și el — au pornit pe „drumul în penumbră” al parazitismului.

N. I. DOBRA

Ochiul ager al țesătoarelor veghează asupra calității covoarelor Foto: H. BUCHFELNER

„Colocvii de istorie”

În ciclul „Colocvii de istorie”, azi, ora 9, la Casa armatei din Sibiu — sala de conferințe — va avea loc o interesantă întîlnire cu istoricii: Gh. Zaharia, Aron Peuric, Mircea Musau și Ion Ardeleanu. Cu acest prilej se vor da răspunsuri la întrebările adresate de participanți, din domeniul istoriei patriei și a partidului.

EXPOZIȚIA JUDEȚEANĂ DE ARTĂ FOTOGRAFICĂ

Dacă sub raport artistic expoziția județeană de artă fotografică, deschisă recent la Casa de cultură a sindicatelor Sibiu, satisface toate exigențele, nu putem să ne declarăm mulțumiți de taptul că ea nu exprimă toate forțele existente în acest domeniu la nivel județean, că mulți artiști fotografi valoroși prezenți în etapa de masă la expozițiile comunale, orașenești și municipale nu apar pe simezele expoziției județene. Faptul că lucrările acestora nu au ajuns la jurul județean nici în prezenta vernisajului, că multe fotografii au fost excluse datorită neîncadrării în formatele standard prevăzute de regulamentele expozițiilor fotografice, că lucrările nu exprimă plenar realitățile contemporane, activitatea de pe șantiere, uzine și fabrici, viața de familie, lupta oamenilor muncii pentru o nouă calitate, denotă o slabă eficiență a muncii factorilor care răspund de această activitate, slabă preocupare pentru ca strădaniile altor entuziaști și pasionați artiști fotografi să se finalizeze într-o manifestare de amploare și de înaltă tinută educativă.

Este cunoscută de pildă as-

censunea valorică pe care o reprezintă activitatea clubului „Orizont” și a Școlii populare de artă Sibiu pe tărîm fotografic, substanțial mai robustă în raport cu numărul de expoziții ce i se dedică și nu întotdeauna în condițiile de vizionare pe care le merită cu prisosință, dar acest tapt nu trebuie să handicapeze afirmarea și a altor cercuri fotografice din județ. Afirmarea creatorilor în acest domeniu spre noi cote calitative solicită îngemănarea mult mai fermă a autonomiei creatoare locale cu curajul competenței reale în stăpînirea, exprimarea și susținerea judecăților de valoare. Creația fotografică solicită azi prezența unei critici de specialitate adresată în mod calificat și sistematic care să trîneze tendința de alunecare spre lațuri „estetizante”, „intimiste” ale artei fotografice, în dauna fotografiei inspirate din realitățile societății noastre socialiste, care să promoveze afirmarea reală a creațiilor valoroase din punct de vedere tematic și estetic și să bareze calea mediocrității și superficialității, indiferent sub ce embleme pretențioase s-ar înșirui.

O.P.D.

